

Bölüm 1

BAŞARILI BİR GÜM

Bazı şeyler diğerlerinden önce başlar.

Yağan, bir yaz yağmuruymdu; ama yağmurun kendisi bunun farkında değil gibiydi. Bir kış fırtınası gibi bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Bayan Sezgiye Kene, çarpık çurpuk çalılardan yetersiz korumasına sığınmış, evreni keşfediyordu. Yağmur umurunda değildi. Cadılar kolay kururdu.

Evreni keşfetme işini; bir iple bağlanmış iki dal parçası, ortası delik bir taş, bir yumurta, kendi çoraplarından teki –ki onda da bir delik vardı– bir toplu iğne, bir parça kâğıt ve minicik kalmış bir kurşunkalemle yapıyordu. Sihirbazların aksine, cadılar pek az malzeme ile idare etmeyi öğrenirdi.

Malzemeler birbirlerine bağlanmış, bükülmüş ve bir... aygıt yapılmıştı. Bayan Kene dürtüklemediği zaman tuhaf tuhaf

hareket ediyordu. Çubuklardan biri yumurtanın tam ortasından geçiyor gibiydi ve tek bir iz bırakmadan diğer yandan çıkıyordu.

“Evet,” dedi Bayan Kene alçak sesle, yağmur, şapkasının kenarından akarken. “İşte burada. Dünyanın duvarlarında kesin bir dalgalanma. Çok endişe verici. Muhtemelen bir başka dünya burası ile bağlantı halinde. Bu hiç iyi değil. Oraya gitmeliyim. Ama sol dirseğime göre orada bir cadı var zaten...”

“O zaman o cadı halleder,” dedi küçük ve şimdilik gizemli bir ses, ayaklarının dibinden bir yerden.

“Hayır, doğru olamaz. O tarafta Tebeşir Bölgesi var,” dedi Bayan Kene. “Tebeşir zeminde iyi bir cadı yetişmez. Tebeşir dediğin, kilden birazcık serttir. Bir cadı yetiştirmek için iyi, sağlam kayalara ihtiyacın vardır, inan bana!” Bayan Kene başını iki yana sallayarak yağmur damlalarını çevreye saçtı. “Ama genelde dirseklerim çok güvenilirdir.”*

“Neden söz ediyorsun? Gidip görelim,” dedi ses. “Burada doğru düzgün iş çıkaramıyoruz, değil mi?”

Bu doğrudu. Ovalar cadılara iyi gelmezdi. Bayan Kene biraz otacılık yaparak, biraz kısmetsizlik falı bakarak** birkaç kuruş kazanıyordu ve çoğu gece ahırlarda uyuyordu. İki kez de gölete atılmıştı.

* İnsanlar “yüreğinin sesini dinle” gibi şeyler söyler, ama cadılar başka şeyleri de dinlerler. Böbreklerinizin size neler söyleyebildiğini bilerseniz hayret edersiniz.

** Sıradan falcılar size olmasını istediğiniz şeyleri anlatırlar; cadılar ise siz istesenez de istemesenez de neler olacağını söylerler. Tuhaftır, cadıların falları daha doğru çıkar; ama sıradan fal kadar tutulmaz.

“Öylesine içeri dalamam,” dedi. “Bir başka cadının bölgesine olmaz. Bu asla, ama asla işe yaramaz. Ama...” duraksadı, “Cadılar hiç yoktan ortaya çıkıvermezler. Bir bakalım...”

Cebinden çatlak bir fincan tabağı çıkardı ve şapkasını eğerek siperliğine dolan yağmur suyunu tabağa boşalttı. Sonra diğer cebinden bir mürekkep şişesi çıkardı ve suyu karartmaya yetecek kadar mürekkep döktü.

Yağmur damlamasını diye tabağı avuçlarının arasına aldı ve gözlerinin sesini dinledi.

Tiffany Sızı ırmağın kıyısında yüzüstü uzanmış, alabalık gıdıklıyordu. Onların kahkahalarını dinlemek hoşuna gidiyordu. Hava kabarcıkları ile geliyordu kahkahaların sesi.

Biraz ötede, ırmak kıyısının bir tür çakıllı kumsala dönüştüğü yerde, erkek kardeşi Wentworth bir çubukla oynuyordu ve yapış yapış haliyle kesinlikle sopalıktı.

Her şey Wentworth’ü yapış yapış hale getirebilirdi. Yı-kanıp, kurutulup temiz bir odanın ortasına bırakıldıktan beş dakika sonra, Wentworth’ü yapış yapış bulurdunuz. Herhangi bir şeyden gelmezdi yapış yapışlığı. Öylesine ya-pış yapış olurdu işte. Ama, kurbağa yemesine engel olabil-diğiniz sürece bakılması kolay bir çocuktu.

Tiffany’nin beyninde, Tiffany isminden pek de memnun olmayan küçük bir kısım vardı. Dokuz yaşındaydı ve Tiffany isminin birlikte yaşanması zor bir isim olacağını

Ve sonra teknesinin yanından sarkan ip parçasını çekiş-tirdi. Bir an sonra bir başka kızıl kafalı adam nefes nefese suyun yüzüne çıktı.

“Balıa zaman yoh!” dedi ilk adam, ikinciye tekneye çe-kerek. “Yeşil kelle geliyo!”

“Amanın!” dedi sudan çıkan, üzerinden sular akarak. “Biz giderski!”

Sonra minicik bir küreği kaptı ve çabuk çabuk kürek çekerek sepeti hızla uzaklaştırdı.

“Afedersiniz!” diye bağırdı Tiffany. “Siz peri misiniz?”

Ama yanıt alamadı. Küçük, yuvarlak tekne sazların ara-sında kaybolmuştu bile.

Muhtemelen değiller, diye karar verdi Tiffany.

Sonra, karanlık bir sevinç içinde, bir fısrırtı işitti. Rüzgâr yoktu, ama ırmak kıyısındaki karaağaç çalılıkları sallan-maya, hışırdamaya başladı. Sazlar da öyle. Eğilmediler, yal-nızca bulanıklaştılar. Her şey bulanıklaşmıştı, sanki biri dünyayı eline almış, sallıyordu. Hava fışırıyordu. İnsanlar kapalı kapılar arkasında fısıldıyordu...

Kıyının hemen dibindeki su köpürmeye başladı. Burası çok derin değildi; içine girse Tiffany'nin ancak dizlerine gelirdi. Ama aniden daha koyu, daha yeşil ve bir şekilde daha derin oldu...

Tam birkaç adım gerilemişti ki sudan; uzun, sıska kollar çıktı ve biraz önce durduğu yeri çılgınca pençeledi. Tiffany bir anlığına uzun, keskin dişleri, kocaman yuvarlak gözleri olan ince bir surat ve su bitkileri kadar yeşil, sırlıslıkla saçlar gördü; sonra yaratık yine derinlere gömüldü.

Su, yaratığın üzerine kapanmadan Tiffany kıyıda, Wentworth'ün kurbağa pastası yapmakta olduğu yere doğru koşmaya başlamıştı bile. Tam, köpüklü sular kıyıdaki kıvrımı dolanmıştı ki çocuğu kaptı. Su bir kez daha kaynadı, yeşil saçlı yaratık fırladı ve uzun kollar çamuru pençeledi. Sonra çığlık attı ve suya düştü.

“Çiřim var!” diye haykırdı Wentworth.

Tiffany onu duymazdan geldi. Düşünceli bir ifade ile ırmağı izliyordu.

Hiç korkmuyorum, diye düşündü. Ne tuhaf. Korkmam gerekir, ama ben yalnızca kızgınım. Yani, korkuyu kor-kızıl bir top gibi hissedebiliyorum ama öfke, onun serbest kalmasına izin vermiyor...

“Wenny tuaalete gitçek işte, gitçem gitçem gitçem!” di-ye çığlık attı Wentworth.

“Git o zaman,” dedi Tiffany dalgın dalgın. Dalgalar hâlâ kıyıya vuruyordu.

Bunu kimseye anlatamazdı. Herkes, keyifleri yerindeyse, “Çocukta amma da hayal gücü var!” derdi. Deđilse de, “Masal anlatma!”

Tiffany hâlâ öfkeliydi. Bir canavar ne cüretle ırmakta ortaya çıkardı? Özellikle de böylesine... böylesine... saçma bir canavar! Kim olduğunu sanıyordu o canavar kadın?

İşte bu Tiffany, eve dönüyor. Ayağında kocaman, ağır botlar... Babası tarafından sık sık onarılmışlar ve Tiffany'

den önce ablaları tarafından kullanılmış. Ayağından sıyrı-livermesin diye kat kat çorap giymesi gerekiyor. Gerçekten büyükler. Tiffany bazen kendini, botları gezdirmenin bir yolundan ibaretmiş gibi hissediyor.

Sonra bir de elbisesi var. Ondan önce ablalarına aitti ve annesi o elbiseyi o kadar çok kısalttı, uzattı, çıkarttı ve giydirdi ki artık atılması gerekirdi. Ama Tiffany elbisesini seviyor. Eteği ta ayak bileklerine kadar geliyor ve ilk rengi her ne idiyse, şimdi beyaza çalan mavi renkte; ki tesadüf eseri bu, tam da yolun kenarında uçuşan kelebeklerin rengi.

Tiffany'nin yüzü açık pembe, kahverengi gözleri ve kahverengi saçları var. Özel bir yüz değil. Onu izleyen biri olsa –örneğin bir tabağa doldurduğu siyah sudan izleyen biri– başını vücudunun geri kalanına göre biraz iri bulabilir, ama belki büyüdükçe doldurur o kafayı.

Şimdi yüксеlelim, daha yüксеlelim, ta ki yol bir kurdeleye, Tiffany ve kardeşi iki minik noktaya dönüşene kadar. İşte Tiffany'nin yaşadığı yer burası...

Buraya Tebeşir diyorlar. Sıcak yaz ortası güneşi altında, alçalıp yükselen yeşil otlaklar uzanıyor. Buradan bakınca, kısa çimenlerin üzerinde ağır ağır hareket eden koyun sürüleri, yeşil bir gökyüzündeki bulutlar gibi süzülüyor. Orada burada çoban köpekleri, akanyıldızlar gibi çimenlerin üzerinde koşturuyor.

Ve sonra, gözler daha da yükselince, arazi uzun, yeşil bir tümseğe dönüşüyor, tıpkı dünyanın üzerine uzanmış kocaman bir balina gibi...

... ve çevresinde, tabaktaki mürekkep karası renginde yağmur suyu var.

Bayan Kene başını kaldırdı.

“Teknedeki o minik yaratık Nac Mac Feegle halkından!” dedi. “Peri ırkları arasında en çok korkulanı! Küçük Özgür Adamcıklar’dan troller bile kaçır! Ve içlerinden biri kızı uyardı!”

“Cadı o kız, o zaman, öyle mi?” dedi ses.

“O yaşta mı? İmkânsız!” dedi Bayan Kene. “Ona öğretecek kimse yok! Tebeşir’de cadı bulunmaz! Fazla yumuşak. Ama... kız korkmadı...”

Yağmur durmuştu. Bayan Kene başını kaldırdı ve sıkılıp suyu çıkarılmış alçak bulutlara baktı. Sekiz kilometre kadar uzaktaydılar.

“Çocuğa göz kulak olmak gerek,” dedi. “Ama tebeşir dediğin, üzerinde cadı yetişmeyecek kadar yumuşaktır...”

Tebeşir’de daha yüksek olan tek şey dağlardı. Mor–gri, keskin yamaçlı dağların, yazın bile zirvelerinden karlar sarkar. “Gökyüzünün gelinleri,” demişti Sızı Nine onlara bir kez. Konuşması, özellikle de koyunlarla ilgili olmayan bir şey söylemesi o kadar sıra dışıydı ki Tiffany’nin aklında kalmıştı. Dahası, kesinlikle doğru bir şeydi söylediği. Kışın, hepsi beyazlara bürünmüşken ve kar serpintileri gelin başı gibi dalgalanırken dağlar tıpkı gelinler gibi görünüyordu.